

VERONICA PORUMBACU

A MÁSODIK TERMÉSZET

Küzdjek, húzzam ütemesen
az evezőt,
saját gályámon,
ez van rám mérve
életre szólón, evezzek szakadatlan, azzal a gondolattal,
hogy holnap pihenek, egy percet talán, s mégis
nőjön a távolság a céltől, amint haladok
előre, izmaim sajogjanak
mind erősebben, görcsösebben, bár az evezés
reflexmozdulata
a második természetem.

HOVÁ

Ejjel,
ismeretlen parton,
talpon állva,
mindig talpon
anélkül, hogy leülhetnék
akár álmomban is —
és lábamnál zuhogva áradón
a szavak.
Hová vezet ez a folyómeder
örvénylő morájával,
nem tudom. De haladok a kor peremén
anélkül, hogy leülhetnék
akár álmomban is.

ÉJI GOND

S a természetes gesztus, hogy minél
nagyobb helyet teremtek öneki,
átengedjem takaróm részét, bár esküdhetem,
hogy nem nyújtóztam tovább, mint az én
kék sávom — de ez más történet
az ezeregyéjszakából, és mi beléptünk
az ezerkettedik nappalba:
a gyermekébe. Ha
minden gyerek a szerelemnek gyümölcse, az ég
csirája, talán majd emlékezetébe idézi,
álmában szétnyílt ajakkal és mágikus
seprű-pilláival, melyek megszűrrik
a tisztátalanságtól a levegőt és a hold
felé vivő utat. Legalábbis így hiszem, amikor
biztos érzéseimből változatlanul maradt
az egyedi gyöngédség a gyermek iránt,
aki maga felé húzza az egész kockás takarót,
födetlen hagyván hátgerincemet, amelyen ugyanaz
a hűvös borzongás fut végig.

RITÓÓK JÁNOS fordításai